

Пролог

Така и не можеха да си спомнят чия всъщност беше идеята да купят билета.

Което беше дразнещо не защото която и да било от тях имаше намерение да предяви специални права върху него (каквото и да бяха забравили за онази вечер, никоя от тях не поставяше под съмнение факта, че билетът бе и за трите и че ако по някаква случайност спечелеха, щяха да си разделят печалбата поравно). Не, дразнещо бе, защото не беше в стила на *никоя* от тях дори да ѝ хрумне да купи лотариен билет.

Не че Кит беше от онези, които биха ти цитирали статистически вероятности, но за сметка на това беше талантлив учен, занимаващ се с научноизследователска работа, а всеки, надарен с поне малко изследователски талант, знае, че да разчиташ на печалба от лотарията, не е най-разумното нещо на света. Освен това, от трите тя бе най-прагматичната по отношение на парите. Все още живееше в скапан едностаен апартамент над „Еднооката Бети“, кълнейки се, че няма да си купи собствено жилище, докато не изплати определен процент от студентските си заеми и не разполага с поне двайсет процента от цената на бъдещето си жилище. Невъзможно бе идеята да е дошла от Кит.

Зоуи беше най-импулсивната от групичката им; тя пееше в караоке заведения, хвърляше стрелички с всеки брадат хипстър в бара, който я поканеше, винаги си поръчваше специалитета на деня и всяка година ходеше на почивка в далечни, екзотични места. Ала освен това, Зоуи беше най-успялата от

тях и не се нуждаеше от пари, а определено не беше от онези, които искат повече от онова, от което вече имат достатъчно. На Зоуи и през ум не би ѝ минало да си купи лотариен билет.

Гриър пък смяташе, че лотарията носи лош късмет. Всъщност тя смяташе, че доста неща носят лош късмет: обикновени неща като черни котки, да минеш под стълба и шапка върху леглото. Имаше обаче и други: златни рибки, стари метли в нови къщи, опали, свещи с два фитила. Обикновено понасяше закачки за тези си суеверия, но и Зоуи, и Кит ясно помнеха как веднъж Гриър беше казала, че лотарията наистина носи лош късмет – била гледала предаване по TLC. Гриър отказваше да си запише час за лекар на тринайсето число от месеца, така че беше просто невъзможно да си купи лотариен билет без солидна доза увещаване.

И все пак, ето че си бяха купили лотариен билет. Имаше дори неясен запис от охранителна камера, на който се виждаше как го правят трите заедно, в минимаркета на Седма улица. Изглеждаха солидно почерпени (и действително беше така; щастливият час у „Бети“ наистина си го биваше), което беше смуцаващо, но може би не толкова, колкото фактът, че освен това бяха купили дванайсет сникърса, пакет царевичен чипс и кутия с тампони. Един от местните новинарски сайтове беше качил кадър от записа с надпис: „Приятелки откриват, че най-доброто лечение за предменструалния синдром е джакпотът“. Зоуи искаше да ги съди за тази шегичка и тъй като беше адски преуспял адвокат, несъмнено така щеше да се развихри, че сайтът щеше да бъде заличен от интернет завинаги, ала Кит (най-малко от трите искаше случилото се да се разчуе) беше изтъкнала, че това само ще привлече още повече внимание към цялата история.

Всичко, което искаха, когато научиха, че са спечелили (Гари от минимаркета се беше обадил на Бети, Бети се беше обадила на Кит, а Кит се беше обадила на Зоуи и Гриър), бе да асимилират първоначалния шок, да приберат своята част от печалбата възможно най-тихомълком и да се опитат да осмислят този свой нов живот.

Ала всичко това дойде по-късно.

В началото бяха те, трите, в заведението на Бети, където се срещаха почти всяка сряда вечер през последните четири

години. След седем алкохолни напитки, две чинии с начос и ужасния ден, който и трите бяха имали, в един момент *някой* беше споменал лотарията тази вечер.

Може би посетителите в бара го бяха обсъждали – джакпотът беше достигнал рекордни размери, тъй като от дълго време никой не беше печелил, но предишната седмица двайсет пощенски служители от съседния щат бяха прибрали четирисотинте милиона. През уикенда бяха дали пресконференция, на която изглеждаха слисани и щастливи, и мъничко смутени, че ги снимат. Беше голяма новина и май никой не можеше да се сдържи да не поговори поне малко за променящите живота последици от това да спечелиш подобна сума.

– Шестима от тях заявиха, че ще продължат да работят – каза Гриър, посягайки към току-що донесената чиния с начос. – *Представяте* ли си само? Печелите четирисотин милиона долара и на следващия ден отново тръгвате да разнасяте поща.

– Е, всъщност, двеста четирийсет и осем милиона – каза Зоуи. – Данъци.

– Аз бих продължила да работя – каза Кит.

– Знаем, миличка. – Гриър потупа ръката на Кит с обич. – Ти и онзи голям микроскоп сте неразделни до края на дните ви. Най-великата любовна история на века.

– Аз не бих. – Думите на Зоуи прозвучаха по-твърдо, отколкото вероятно някоя от тях би очаквала, защото Зоуи обичаше работата си и я вършеше забележително добре. Тя махна презрително с ръка. – Живот, изпълнен със спа процедури и стриптийзъори, сигурна съм.

– Иисусе, Зоуи – разсмя се Кит. – Защо мислите ти все се насочват към стриптийзъори?

– Мисля, че онзи филм, „Професия: Стриптизъор“, пренастрои мозъка ми.

– Поне един от онези двайсетимата ще направи нещо подобно – каза Гриър. – Е, може би няма да са стриптийзъори. Но ще прочетете как някой от тях си е купил каравана за шест милиона и позлатен пикап или нещо такова.

– Не съдете, за да не бъдете съдени – каза Бети, плъзвайки татуираната си ръка между тях, за да допълни халбата на Гриър. Намигна им, което беше запазената ѝ марка, когато серви-

раше питиета. Всъщност, Бети имаше само едно око; другото беше наистина убедителна протеза и всички редовни посетители на заведението ѝ бяха чували от нея различна история за това как го беше изгубила. – Веднъж го прочетох върху едно магнитче за хладилник.

– О, изобщо не съдя – посмути се Гриър, не че Бети имаше каравана за милиони или позлатен пикап. – Искам да кажа, хората могат... ами, могат да правят каквото си искат. Никого не съдя!

Такава си беше Гриър – лесно бе да я накараш да почувства, че е казала нещо не на място, и все се извиняваше. Зоуи ѝ повтаряше, че трябва се отпусне, но засега Гриър не беше станала по-самоуверена.

Бети се усмихна и зад яркочервените ѝ устни се показаха бели зъби.

– Просто се закачам. Е, какво *бихте* направили вие, момичета, ако спечелите от лотарията?

Последвала бе пауза, очевидно прекалено дълга, защото Бети беше свила рамене и бе заявила:

– Е, вие си изяснете този въпрос, докато аз отида да сервирам още няколко питиета.

След това се беше отдалечила, полюшвайки се в ретро роклята си с десен на резенчета лимон, лайм и портокал, гарваночерната ѝ коса – вдигната в прическа „Помпадур“. Като се изключеха татуировките, Бети беше като излязла от някой ретро плакат, от онези, които даваха на войниците волята да продължат.

– Явно не е чула за стриптийзборите – отбеляза Гриър.

– Сериозно обаче – каза Гриър. – Какво бихме си купили?

Нова пауза, в която и трите отпиха от чашите си. В някой друг ден навярно биха последвали примера на Зоуи и биха се отдали на всякакви абсурдни, декадентски фантазии – от онези, в които се опитваш да сметнеш колко чифта обувки би могла да сместиш в дрешник с размерите на сегашния си апартамент, дали би могла да си позволиш частен самолет, колко вероятно бе да успееш да купиш рядко бижу с историческа значимост.

Ала точно този ден, когато Кит беше прекарала два часа в чистене, след като в апартамента ѝ се беше спукала тръба, когато Зоуи, не за първи път, бе гледала как голям човек плаче

на конферентната маса, а за трети път в рамките на една календарна година Гриър беше решила да напусне работата си, никоя от тях не беше в особено декадентско настроение.

– Къща – каза Кит, ала онова, което си мислеше, беше *дом*.

– Приключение – каза Зоуи, ала онова, което си мислеше, беше *прошка*.

– Образование – каза Гриър, ала онова, което си мислеше, беше *свобода*.

Така че, в крайна сметка, нямаше особено значение коя от тях бе предложила да добавят лотариен билет към покупките си в минимаркета. Онова, което имаше значение, бе, че всяка от тях бе чула желанието на другите.

И никоя от тях нямаше да позволи на приятелките си да пропуснат тази възможност.

Глава 1

КИТ

Работата е там, че все още не знам точно как да живея като милионерка.

Не че познавам кой знае колко милионери, ако не се броят Гриър и Зоуи, но и те също са нови в играта. В представите ми обаче милионерите едва ли продължават да носят чифт черни панталони, които отдавна са престанали да изглеждат черни. Вероятно си купуват нови очила вместо мънички от-вертчици, с които да поправят старите. Едва ли карат четири-найсетгодишен хечбек без радио, нито пък живеят в едностаен апартамент над бар, пък бил той и наистина хубав бар.

И едва ли прекарват четири часа от работния ден, бършейки събираща се в продължение на петдесет години мръсотия от лабораторно оборудване, защото вероятно имат хора, на които плащат, за да вършат тези неща.

Капвам още мъничко етанол върху парцала, за да излъскам едно последно петънце от машината за измерване на деформации, която наследихме току-що – стара е, но ще свърши работа за някои от по-агресивните ни стрес тестове. Много скоро тя заблестява под моите грижи и аз усещам, че ме обзема гордост от това да видя как нещата си идват на мястото. Тази сутрин, когато дойдох на работа, се надявах да си открадна малко време на микроскопа, при положение че през тези първи седмици на лятото повечето от аспирантите, които използват микроскопите, освободени от преподавателските си

задължения, работят нередовни часове, и понякога се случва да си тръгват от сградата, разчорлени и с мътни очи, в седем часа сутринта, когато аз обикновено идвам на работа. Ала когато доктор Сингх ме попита дали бих могла да отделя малко време, за да приведа лабораторията в по-представителен вид за посещението на университетския фотограф, изобщо не се поколебах. Това беше лабораторията, в която свърших по-голямата част от работата по магистърската си дисертация, както и където, почти четири години по-късно, обучавам някои от новите студенти.

Подобни неща, предполагам, изпълват милионери като мен с вълнение и ми се иска някои от аспирантите да споделяха моето закрилническо отношение към лабораторията, то е окей.

Когато парцалът започва да се плъзга гладко по стоманата, аз отстъпвам назад и описвам бавно кръг, възхищавайки се на работата си. Може да се наложи да избърша прозорците още веднъж – по някои от стъклата все още личат засъхнали струйки. Лабораторията на доктор Сингх е най-скромната в катедрата по материалознание, но проклета да съм, ако не я направя най-чистата. Вероятно фотографът едва ли ще избере точно нея за снимките си, но за мен е въпрос на принцип.

Изсумтявам лекичко само при тази мисъл. Принципите, дозираям, са още една причина защо досега изобщо не ме бива като милионер. Оставяйки настрана факта, че от печалбата на сам живея в състояние, близко до паника (дотоам, че помолих Зоуи и Гриър да отидат на задължителната пресконференция на лотарията на Вирджиния, така че моето име да се споменава възможно най-малко), непрекъснато поставям под съмнение почти всяка покупка, която искам да направя, поради което не съм си купила почти нищо. Преди три месеца Гриър, все още прясно ентузиазирана от всички колежански курсове, в които се беше записала, ми каза, че се държа като Сайлъс Марнър¹. Което аз сметнах за адски обидно, след като потърсих Сайлъс Марнър в гугъл.

Ала дотук с пестеливата Кит, не и от сега нататък. Днес ще си взема почивен следобед и най-сетне, официално (шест месеца след като спечелихме джакпота), ще сбъдна най-голямата

¹ Герой от едноименния роман на Джордж Елиът. – Б. пр.

си мечта. Дори само мисълта за това извиква широка усмивка върху лицето ми, чието отражение виждам в светналите прозорци, които чистих цяла сутрин.

– Извинявайте – разнася се дълбок глас зад мен, толкова неочаквано, че подскачам лекичко и чуквам лакътя си в машината, която току-що почистих.

– Ау – измърморвам и се обръщам, за да се изправа очи в очи, ами, с най-привлекателния човек, когото съм срещала някога, освен ако със зрението ми не се случва нещо.

Незабавно вдигам ръка към лицето си и напипвам предпазните очила, които нося – това е направо идеално – *над* истинските си очила. Свалям ги, при което гумената каишка се закача в косата ми и аз потръпвам, когато отскубвам няколко косъма. Когато си намествам очилата, отново го поглеждам.

О, да! Все още е най-привлекателният субект, когото съм срещала някога – висок и широкоплещест, с пясъчножълта коса и квадратна, решителна челюст, очи, толкова сини, че мога да ги видя дори от няколкото крачки, които ни делят. Обикновено не си падам по мъже в официални костюми вероятно защото повече от колегите ми са от онези, които носят измачкани спортно-елегантни панталони или дънки, обаче, по дяволите. Този мъж носи костюма, сякаш това му е работата. Което си е така, като се има предвид, че е петък по обяд.

– Търся Е. Р. Авърин.

Отличен глас – дълбок и мелодичен, и едва сега осъзнавам колко съм го закъсала, щом *гласът* на този мъж ми действа по този начин. Може би има нещо общо с постоянния тормоз от страна на Зоуи за несъществуващия ми романтичен живот.

– Е, намерихте я – отвръщам и се радвам да чуя, че поне гласът ми звучи нормално.

– Аз... – Прави кратка пауза и поглежда през рамо. – Така ли?

– Да.

Той примигва, разкопчава сакото си и отново го закопчава. Неловко е, а ще ви кажа едно, няма как да прекараш живота си покрай цял куп учени, без представата ти за неловкост да не пострада сериозно. Този тип определено е хванат напълно неподготвен.

– Вие сте Е. Р. Авърин – казва, а в гласа му се долавя едва

забележима нотка на съмнение и аз съм почти облекчена да установя с какво си имам работа.

Неслучайно съм единствената жена лабораторен техник, работила някога в тази катедра, и единствената жена на подобна позиция в целия факултет по инженерство. Имала съм си работа с цял куп мъже, които са се съмнявали в мен.

– Мисля, че ясно дадох да се разбере, че е така, господин...?

Той проявява благоприличието да придобие искрено засрамен вид.

– Приемете извиненията ми, професор Авърин. Аз съм Бен Тъкър.

Пристъпва напред, протегнал своята... ами, наистина хубава, наистина голяма длан, но аз продължавам да стискам парцала и бутилката с етанол, свивайки леко извинително рамене.

– Здравейте, господин Тъкър. Всъщност не професор.

– О, да. Извинявам се.

– Няма нищо – казвам и почти ми дожاليا за него.

В красивите му черти има някаква обтегнатост, умора, от които ме обзема чувството, че съм го хванала в лош ден.

– Моля ви, наричайте ме Бен.

– Добре, Бен. А вие може да ми казвате госпожица Авърин.

Усмивка се и аз подозирам, че у всеки друг тази усмивка би изглеждала снизходителна. Неговата обаче ми се струва искрена – широка и мъничко крива, тя извиква трапчинка върху бузата му.

– Добре – повтаря.

За миг се възцарява тишина, в която аз поглъщам с очи тази негова усмивка, тази трапчинка. И вероятно се усмихвам мъничко въпреки усилията ми да изглеждам напълно равнодушна.

– С какво мога да ви помогна, Бен?

– Тук съм от името на „Бомон Матириълс“.

Чувала съм за „Бомон Матириълс“ – никой, който работи в областта на материалознанието, не може да не е чувал за компания, която произвежда всичко, от тръби и самолетни двигатели до онези малки пластмасови джаджи, с чиято помощ можеш да закачиш снимка без пирони. Ала усещам още нещо познато. Обикновено имам страшно добра памет, но вероятно необикновената привлекателност на този тип я е размътила.

Решавам да не се опитвам да се сетя и вместо това се отправям към стоманения шкаф, в който държим различни пособия, поставяйки малко по-голямо разстояние между себе си и посетителя ми.

– Слушам ви – казвам, благодарна за тази възможност да изглеждам заета. – Просто трябва да доразтребя тук.

– Неотдавна се свързахме с вас, госпожице Авърин, във връзка със статията, която публикувахте с няколко съавтори в „Международна металургия“.

О! Мамка му. Ето защо усетих нещо познато и дланите ми се изпотяват още мъничко под латексовите ръкавици.

– А, да. Видях няколко имейла. Не си спомням вашето име обаче.

– Аз не бях част от екипа, който се свърза с вас първоначално. – Той пристъпва малко по-навътре в стаята. – Прочетох обаче статията ви и реших, че трябва да се срещна с вас и да поговорим за възможностите, които „Бомон“ може да ви предложи за научноизследователската ви дейност.

– Не искам никакви възможности от „Бомон“ – заявявам, по-бързо и по-отбранително, отколкото възнамерявам.

Изпитвам мигновена благодарност, че сме сами – така както не искам никой тук да научи за лотарията, не искам и да се разчуе, че от „Бомон“ се опитват да се свържат с мен. Когато получих онези имейли, ги изтрих почти незабавно, както правя с всички писма от потенциални работодатели. Тук съм щастлива и не искам никой от колегите ми дори за миг да си помисли, че не е така.

Той отново се усмихва и просто... Ъгх. Трябва да го разкарам оттук; ужасен е за самосъхранението ми.

– Мисля, че се досетихме по мълчанието ви – казва, – но се боя, че просто не можем да се откажем, без да сме имали възможност да ви обясним точно какво сме готови да направим за вас.

Оглежда се из лабораторията, докато го казва, и аз правя усилие да не потръпна: е, добре, може и да е адски чиста, но определено не е най-съвременната лаборатория на света, а в очите на някого, изпратен от „Бомон Матириълс“, вероятно изглежда направо допотопна. Доктор Сингх, най-скоро назначеният член на катедрата, макар да е тук от десет години, я на-

следи – най-старата лаборатория във факултета, тя се намира в част на сградата, в която отоплителната система е ненадеждна, а подовете никога не са били сменяни.

– Тук имам всичко, от което се нуждая – казвам, ала точно в този момент от разнебитения стоманен шкаф се откъсва още една дръжка и тупва върху прокъсания, избелял линолеум. – Искам да кажа, с изключение на свестни дръжки.

По дяволите! Тази трапчинка.

– Бихме могли да се погрижим за това.

– Сигурна съм, че бихте могли.

Пъхам пръст в дупката, оставена от своенравната дръжка, и отварям вратичката.

– Както, сигурен съм, знаете, че най-модерно оборудване е най-малкото, което сме готови да предложим, за да ви привлечем в екипа си. В „Бомон“ работим над сплави, които са тясно свързани с вашата научноизследователска дейност, и смятаме, че едно сътрудничество между нас би било полезно и за двете страни.

При тази пълна с клишета реч от мен се изтръгва съвсем неподобаващо на една дама пръхтене. Освен това прекрасно знам в какви технологии наливат по-голямата част от парите си „Бомон“ през последните пет години: петрол и оръжия. Не искам да имам нищо общо нито с едното, нито с другото. Работата ми открай време е да откривам слабости в стари материали, да изучавам дефекти в мостове и тръбопроводи, да мисля как да подобря онова, което вече съществува.

– Нямам желание да допринеса по този начин – заявявам, докато връщам шишето с етанол на мястото му.

– Много от учените, с които работим, реагират по този начин в началото, уверявам ви. Ала схемите на заплащане в „Бомон“ са много привлекателни – говорим за сериозно финансиране на работата ви. Нека ви заведе на обяд и да ви разкажа...

В този момент го прекъсвам, отегчена от всичко, което иска да ми каже, макар да имам чувството, че бих могла да го гледам дълго, дълго време.

– Разкажете ми за клаузата за конфиденциалност, която ще трябва да подпиша, така че да не мога да публикувам никакви резултати от изследователската си работа, които биха могли да ви ударят по джоба. Разкажете ми за сделката с Дя-

вола, която ще се окаже това предложение, когато „Бомон“ използват работата ми за създаването на продукт, който ще навреди ужасно на околната среда, или пък оръжие, което ще продадете на държавата на невероятно висока цена? Разкажете ми за всички клаузи със ситен шрифт, според които имате право да прекратите договора ми, ако през следващите две години не изработя никакъв материал, който може да бъде патентован. Вижте, не се засягайте, Бен, но неслучайно избягвам всякакво частно финансиране в работата си. Има си причина да работя тук.

– Двама от колегите ви имат зад гърба си корпоративно финансиране.

Сякаш не го знам. И доктор Хароуей, и доктор Вагнер разполагат със солидна корпоративна подкрепа и техните лаборатории не са пълни с оборудване, покрито с наслоявана в продължение на петдесет години мръсотия. Ако печалбата ми от лотарията не би била просто капка в морето на онова, от което се нуждаем, за да се мерим с корпоративните джобове, бих я дарила цялата на лабораторията.

– А факултетът по инженерство – продължава той – проучва възможностите за дългосрочно партньорство с индустрията.

Усещам как присвивам очи насреща му. Типове като него са причината академичната научноизследователска дейност да се превръща – вече да е – маша в ръцете на големите пари.

– Нека ви попитам нещо за статията в „Международна металургия“ – казвам, изпъвайки се в целия си (честно казано, неособено висок) ръст. – Какво мислите за техниката, която използвах, за да подготвя пробите за топлинна обработка в третия етап на експериментите ми?

Съвсем мимолетно е, но ми се струва, че го улавям: нещо като изненада проблясва в очите му, но той бързо си лепва изражение на хитра, *не-се-срамувам-че-ме-хвана*, дяволитост и аз подозирам, че Бен Тъкър никога не допуска да го хванат неподготвен. Свивам нехайно рамене.

– Всъщност не ви виня. Статията не е предназначена за корпоративни читатели... нито пък някой като вас. Именно това е причината да не проявявам интерес към сътрудничество с компанията ви. Харесва ми да работя с хора, които наистина разбират какво правя и най-вече – какво искам да постигна.

Той свежда очи за миг към дръжката на шкафа на пода. По дяволите, има толкова дълги мигли, тъмен контраст със светлата му коса, нещо, което е недопустимо да забелязвам в момент като този.

Той вдига отново очи и ми се усмихва.

– Харесвате ми – казва и аз настръхвам от изненада и немалко гняв.

Защото това също е недопустимо. Какво си мисли – че ще се търкулна по гръб като някое куче и ще вирна лапи от благодарност, че съм получила малко мъжко внимание? Срещала съм такива като него; в първи курс в колежа водех записки на лекциите по обща химия заради такъв тип, без да си давам сметка като първа глупачка, че записките бяха единственото, заради което ми обръщаше внимание.

– А това е мястото, на което се опитвате да замажете факта, че всъщност не сте прочели статията ми, и вместо това ми обяснявате, че у мен „има нещо“ и съм точно онова, от което „Бомон“ се нуждае?

– Не. Това си беше просто моето лично мнение. Независимо от „Бомон“.

Заявява го твърдо, по-убедително от всичко, което е казал досега.

– Е, такива като вас са ми ясни и с ласкателство няма да стигнете доникъде.

– Такива като мен?

Усещам, че контролът върху разговора започва да ми се изпълзва мъничко, но е късно да се върна назад, така че продължавам:

– Ами да. Появявате се тук, с този ваш... – правя пауза и махвам неопределено към тялото му – костюм. И това ваше лице, и... – Преглъщам остатъка. Просто искам да се махне отгук; боя се, че може да се появи доктор Сингх, някой от факултета или някой от завършилите студенти и ще се подмокри от шанса да се запознае с представител на „Бомон“, който очевидно предлага възможности за работа. – Вижте, наистина е мило от ваша страна да дойдете чак дотук. Ала аз прочетох всички онези имейли, така че имам някаква представа за онова, което предлагате. Просто наистина, ама наистина не проявявам интерес. И действително имам ангажимент.

Той поема дълбоко въздух и кима. Кожата му е златисто-кафява, но въпреки тена виждам как бузите му порозовяват. Вината си е негова, да цъфне такъв лъскав и издокаран, но неподготвен. Изведнъж усещам мъничко вина, задето се държа толкова пренебрежително. Преди обаче да успее да кажа каквото и да било, той проговаря:

– Разбирам. Аз... – Замълчава за миг, толкова, колкото да прокара ръка през косата си, а после довършва: – ... Съжалявам, че ви изгубих времето.

Прави крачка напред, само една, протегнал ръка. Долавям някаква миризма, бор може би. Каквото и да е, определено не е това, което мога да предположа. С костюм като този бих очаквала някоя по-луксозна версия на онзи отвратителен одеколон, от който понякога долавям повей, когато някой от аспирантите се опитва да замаскира факта, че дрехите му не са особено чисти. Бен обаче мирише... чисто. Естествено.

Мъжки.

Улавям ръката му и я стисвам, забравила, че все още нося ръкавица. Той свежда поглед надолу и се засмива лекичко, а аз се опитвам да не се срамувам от тръпката, която пробягва по гърба ми при този звук.

– Много ми беше приятно да се запознаем, госпожице Авърин – казва, след което се обръща и излиза от стаята също толкова тихо, колкото и на влизане.

В продължение на минута просто се вирам след него, мъничко объркана, смутена. И друг път са се опитвали да ме наемат на работа, особено докато довършвах дипломната си работа, ала никога по този начин, никога от някой, изглеждащ като него. Едно нещо обаче беше съвсем същото – пронизващото чувство на страх при мисълта да напусна това място; да започна наново. Не мога да го сторя пак; правила съм го достатъчно.

Свалям си ръкавиците и лабораторната престилка и поглеждам към часовника. Нямам време да се разсейвам с неща като Бен Тъкър или с прекомерната си реакция на предложението му. Ако има ден, в който последното, от което се нуждая, е да се чувствам заплашена от някаква промяна, това е днес.

Днес е денят, в който ще сбъдна милионерските си мечти.

* * *

– Давам му четворка – заявява Зоуи, надничайки през задния прозорец към малкия обрасъл двор – по скалата от истинска дупка до десетка.

Събота сутрин е и аз съм собственица на къща от по-малко от двайсет и четири часа. Прекарах по-голямата част от вчерашния следобед в кантората на брокера, подписвайки документи, изготвени очевидно от Сатаната, след което се върнах тук сама, за да огледам мястото отново и да оставя няколко кашона... както и, предполагам, да се подготвя за тази сутрин, когато за първи път ще покаже новото си жилище на двете си най-добри приятелки.

Когато започнах да си търся къща, Зоуи и Гриър ми помагаша да преравам уебсайтовете на различни агенции за недвижими имоти и дохода с мен на цял куп огледи. И двете имаха свое мнение за това какво ми трябва: апартамент, според Зоуи, която особено настойчиво ме убеждаваше за своята луксозна сграда в центъра, докато Гриър твърдеше, че си ме представя в място с голям двор, където да ми е по-широко.

Оценявах мненията им, наистина ги оценявах. През последните две години, от нощта, в която буквално (и страшно забавно) се бяхме сблъскали пред входа на апартамента ми (Гриър, прибираща се вкъщи от магазина за домашни любимци, понесла найлоново пликче, пълно с вода, в която плуваше златна рибка; Зоуи, крещяща в телефона си пред студиото за йога до заведението на Бети, и аз, мъчеща се да пропъдя един прилеп от коридора, размахвайки четка за коса), Гриър и Зоуи се бяха превърнали в мои довереници, съучастнички и опора. Моето семейство. Ала покупката на тази къща беше толкова важна за мен, толкова лична, че се боях гласът ми да не се изгуби в цялата бъркотия. Освен това от мига, в който се преместих в Бардън и минах през историческата му част, знаех, че един ден искам да живея в *този* квартал, в южните покрайнини на това средно голямо градче. Мисля, че протаках, докато не видях една от редицата къщи в стил „кralица Ан“ обявена за продан. Когато това стана, отидох на оглед сама, с искреното намерение да им се обадя и да я видим заедно някой друг път.

Само че къщата беше в лошо състояние – щеше да се нуждае от много работа, от много наети хора, много планиране и търпение. Боях се, че те ще ме разубедят, така че направих оферта още в същия ден и устоях на настояванията им да им я покажа чак до днес, когато се нанасям и камионът на компанията по преместване вече е отпред, натоварен с кашоните, които взе от предишния ми апартамент тази сутрин.

Ако приятелките ми са мъничко скептични, като нищо е по моя вина. Както и защото тази къща вероятно наистина е за четворка.

Гриър цъка с език и смущква Зоуи в гърба.

– Кит, красива е наистина. И недей да слушаш Зоуи; тази сутрин ѝ се обади майка ѝ, а знаеш какво означава това.

Зоуи махва пренебрежително с ръка.

– Нищо ми няма. Просто огърлицата ми от чесън не работи по телефона. Както и да е Кит-Кат, само се шегувам. Къщата е страхотна.

Усмиввам се на мекото ѝ одобрение, ала днес имам нужда от нещо повече. Така де, двама мъже тъкмо качват матрака ми на горния етаж – няма връщане назад.

– Наистина ли мислиш така?

Трудно е, докато стоя в кухнята, отново да изпитам спокойното, щастливо чувство, което ме обзе, когато за първи път видях къщата. Не бях сляпа за проблемите и нуждата от сериозен ремонт, ала просто *знаех*. Почувствах сигурност, каквато не бях изпитвала друг път, освен може би когато за първи път реших уравнение по термодинамика. Сега обаче виждам разнородните шкафове, някои от които са преобоядисвани толкова пъти, че вратичките им не се затварят, бележия се ламинат на плота, подовете, покрити с винилови плочки. Като лабораторията е, но по-лошо.

Зоуи обвинява ръце около мен и ме целува звучно по главата, преди да се отдръпне и да се отпрати към трапезарията. Двете с Гриър я последваме.

– Наистина го мисля. Съвършена е за теб. Можеш да я направиш точно такава, каквато я искаш.

– Вече го виждам. – Гриър бавно се завърта в кръг. – Светлината, струяща през това изобилие от прозорци, камината в предната стая, всички тези дървени повърхности – почистени

и преобоядисани. Накрая мястото може да се появи в някое списание.

Идеята изобщо не ме привлича. Това ще бъде моето убежище, за мен и хората, които обичам. Докато гледам как Зоуи и Гриър обикалят из стаите, поспирайки пред големия, разкошен еркерен прозорец в предната част на къщата, внезапно усещам как нещо ме задавя. *Наистина го направих, помислям си. Имам дом.*

Между раждането ми и деня, в който напуснах дома си на осемнайсет години, живях в шестнайсет различни апартамента. Те всички, до последния, бяха ужасни, в различна степен. В първия, който си спомням, нямаше отопление и понякога по-големият ми брат, Алекс, палеше огън в мъничката скара, която беше намерил в един контейнер за боклук, и ние се сгушвахме около нея и заспивахме, облеgnати един в друг. Шест от тях имаха общи душеве; когато поемех по коридора, притиснала калъп сапун и хавлия до гърдите си, Алекс вървеше след мен и стоеше пред вратата, без да пуска никого да влезе, докато не приключи. През цялата ми тринайсета година имахме дървеници, от които не можехме да се отървем, каквото и да правим. Когато бях на шестнайсет години, в продължение на шест месеца живяхме в съседство с психично болен мъж, който чукаше на вратата ни по всяко време на денонощието, крещейки как се надявал баща ми да ослепее, как знаел, че съм курва, а Алекс бил шпионин на руското разузнаване.

Най-лесните премествания бяха онези, при които оставахме в същия училищен район, в същия радиус от няколко мили. Докато постъпя в гимназията, Алекс вече работеше и имаше по-голямо влияние върху това къде се местим, ала през по-голямата част от детството ми се научих да очаквам стреса от това по средата на учебната година да имам нов учител, нови съученици, нов път до училище, всичко. Учителите ме хвалеха за приспособимостта ми или, понякога, когато се преместех в клас, който беше по-назад с материала от предишния, за това колко търпеливо изчаках останалите деца да овладеят нещата, които аз вече знаех.

Всеки път, когато се местехме, баща ми, лъхаш на алкохол и цигари, ни обещавахе, че е за последен път. Ала, общо взето, с Алекс бяхме невидими за него, особено аз – напомняне

от плът и кръв за онова отчаяно време, след като първата му съпруга, майката на Алекс, бе починала, когато се бе опитал да изживее отново любовта, изпитвана към нея, с млада, тиха сервитьорка, която беше срещнал в едно казино.

Добрите безплатни психолози в колежа бяха помогнали, но едва преместването ми тук (работата с доктор Сингх, запознанството със Зоуи и Гриър, това, че се влюбих в града) ме накара да почувствам, че съм намерила място, където да се установя, където няма да трябва да се мъча отчаяно да остана, където мога да престана да броя натрапчиво пукнатините по тротоара между автобусната спирка и където и да се намираше долнопробният блок, в който живеех. Да бъда тук, в мой собствен дом, ми се струва истинско чудо.

– Господи, такава си *късметлийка* – казва Зоуи, докато един от хамалите влиза, понесъл два кашона към горния етаж. – Мястото ще е пълно със секси строителни работници. Може ли да ти идваме на гости? Може да се мотая тук, докато си на работа. Да *надзиравам нещата*.

Смея се на начина, по който мърда многозначително с вежди.

– Не. Няма да подлагаш работниците ми на тормоз.

– Все ми разваляш удоволствието – негодува тя, гледайки как друг от работниците поема по стълбите.

– Това, което най ми харесва – казва Гриър, облягайки се на перваза на еркерния прозорец, – е, че имаш нещо друго, върху което да се съсредоточиш, освен работата си.

– Да! – възкликва Зоуи и плясва с ръце.

– Все още ще ходя на работа, момичета.

Това е нещо като лайтмотив, тревогата им, че работя твърде много. Според мен никоя от тях не вярва, че някога ще се променя, но то се е превърнало в начина, по който изразяват обичта си към мен, а аз тайничко се наслаждавам на загрижеността им. Да се виждам с Гриър и Зоуи, да спазваме традициите, които си създадохме през годините, откакто се познаваме, вероятно ме предпазва от смущаващата ми склонност да работя твърде много, да оставя научноизследователската си дейност да ме погълне. Виждала съм пълната отдаденост на някои от колегите ми, начина, по който работата диктуваше живота на мнозина от професорите ми. Една от причините за изборите, които съм правила (да не се издигна в професията си, да си

остана лабораторен техник), бе точно за да избегна подобна съдба. Естествено, имаше и други причини като онези, които изтъкнах пред Бен Тъкър вчера.

Неочаквано усещам как лицето ми пламва при мисълта за него. Онази трапчинка. Онези дълги, дълги ресници.

Прокашлям се, пренебрегвайки тези неканени, нежелани мисли.

– Някои от нещата ще свърша сама – заявявам. – По-лесните, може би част от работата по двора. Пък и да помагам на работниците, също е работа.

– И ние ще се включим – казва Гриър. – Всичко, от което имаш нужда.

– Всичко, което не предполага да навлека облекло за биологична защита – добавя Зоуи, измервайки с подозрителен поглед петно от мухъл върху стената до радиатора. – Но с всичко останало, естествено.

В този миг нещо изскързва тихичко и Гриър се накланя леко напред от мястото, където е седнала.

– О! О, съжалявам – казва и скача.

Первазът се е отделил мъничко от прозореца и когато се вглеждаме по-отблизо, виждаме, че дървото е започнало да загнива. Още нещо, което се нуждае от ремонт.

Аз обаче се усмихвам. Проблем в собствената ми къща, който мога да оправя, с най-добрите ми приятелки до себе си? Не мисля, че някога съм се чувствала повече като милионер.